

עונש מאסר על תנאי

עונש מאסר על תנאי מוסדר נורמטיבית בסעיפים 52-60 לחוק העונשין. מדובר בעונש שכיח ביותר המופיע כמעט בכל גזר דין. בהיותו עונש צופה פני עתיד הוא אינו נתפס כעונש ממשי, אלא כעונש הרתעתי בלבד.

לעיתים קרובות בתי המשפט משיתים על נאשמים מאסר על תנאי המהווה בסיס להרשעה פלילית. מצד אחד, ענישה זו עדיפה בהרבה על מאסר והשלכותיו, ומצד שני - היא יוצרת תנאי של השמה מאחורי סורג ובריח לתקופה ארוכה.

רכיבי המאסר על תנאי הם:

משך התנאי: סעיף 52(א) לחוק העונשין קובע כי בית המשפט אשר הטיל עונש מאסר, רשאי להורות שהעונש כולו או מקצתו יהיה על תנאי. מכאן, כי משכם של המאסר על תנאי והמאסר בפועל ביחד מוגבל לעונש המקסימאלי הקבוע לעבירה בה הורשע הנאשם.

תקופת התנאי: התקופה בה יהיה התנאי תקף תקבע על ידי בית המשפט אשר גזר את התנאי, כאשר טווח התקופה הוא בין שנה לשלוש שנים בלבד (סעיף 52(ב)(1) לחוק העונשין).

עבירה נוספת: המאסר על תנאי יופעל רק אם הורשע הנאשם בעבירה נוספת, אותה עבר בתקופת התנאי. העבירה הנוספת מוגדרת אף היא על ידי בית המשפט אשר גזר את התנאי.